

Datum van inontvangstneming : 27/02/2025

Zaak C-42/25

Verzoek om een prejudiciële beslissing

Datum van indiening:

23 januari 2025

Verwijzende rechter:

Curtea de Apel Constanța (Roemenië)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

19 november 2024

Verzoekende partij:

Liceul Tehnologic „Anghel Saligny”

Verwerende partij:

Sindicatul Învățăământ Preuniversitar Tulcea

[OMISSIS]

CURTEA DE APEL CONSTANȚA

SECȚIA I CIVILĂ (rechter in tweede aanleg Constanța, Roemenië, eerste civiele kamer)

[OMISSIS]

formuleert krachtens artikel 267 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie

overeenkomstig zijn beslissing ter openbare zitting van 19 november 2024,

het volgende:

**VERZOEK OM EEN PREJUDICIËLE BESLISSING aan het Hof
betreffende de volgende vragen:**

1) Moet artikel 7 van richtlijn 2003/88/EG van het Europees Parlement en de Raad van 4 november 2003 betreffende een aantal aspecten van de organisatie van de arbeidstijd aldus worden uitgelegd dat het in de weg staat aan een nationale regeling, zoals uitgelegd door de hoogste rechterlijke instantie van een lidstaat bij een voor de nationale rechters bindende

beslissing, volgens welke bij de berekening van de vergoeding die de werkgever tijdens de jaarlijkse vakantie verschuldigd is geen rekening wordt gehouden met inkomsten die de aard hebben van een beloning die permanent en maandelijks samen met het loon wordt betaald en die, hoewel zij „maaltijdvergoeding” wordt genoemd, door de werknemer vrijelijk kan worden gebruikt, en aan de toekenning waarvan niet de voorwaarde is verbonden dat de werknemer aantoont dat dit geld is besteed aan de aankoop van levensmiddelen of waarvoor het ontvangen geld is gebruikt?

2) Indien de eerste vraag bevestigend wordt beantwoord, moet het beginsel van voorrang van het Unierecht dan aldus worden uitgelegd dat het zich verzet tegen een nationale regeling of praktijk volgens welke de gewone nationale rechters gebonden zijn aan de beslissingen van de hoogste rechter waarbij het recht wordt uitgelegd met het oog op de uniformisering van de rechterlijke praktijk en waarbij het Unierecht wordt toegepast, indien die uitlegging in strijd is met de rechtspraak van het Hof en de rechters krachtens de nationale regeling tuchtrechtelijk aansprakelijk kunnen worden gesteld indien zij die categorie rechterlijke beslissingen niet in acht nemen, en staat dit beginsel eraan in de weg dat rechters in dergelijke gevallen tuchtrechtelijk aansprakelijk kunnen worden gesteld?

[OMISSIS]

I. Voorwerp van het hoofdgeding en feiten

- 1 Bij verzoekschrift dat op 10 oktober 2023 is ingediend bij de Tribunal Tulcea (rechter in eerste aanleg Tulcea, Roemenië), heeft de SINDICATUL ÎNVĂȚĂMÂNT PREUNIVERSITAR TULCEA (vakbond voor pre-universitair onderwijs van Tulcea) namens en voor rekening van meerdere leden van de vakbond LICEUL TEHNOLOGIC „ANGHEL SALIGNY” (technisch lyceum Anghel Saligny) van Tulcea gedagvaard en gevorderd dat hij in het te wijzen vonnis wordt gelast om de aan de leden van de vakbond verschuldigde verlofvergoedingen voor de jaren 2019, 2020, 2021, 2022 en 2023 opnieuw te berekenen en daarbij de maaltijdvergoeding in aanmerking te nemen. Zij verzocht eveneens verweerder in eerste aanleg te gelasten om aan de vertegenwoordigde vakbondsleden het verschil te betalen tussen de verlofvergoedingen die verschuldigd waren voor de voormelde jaren [OMISSIS] en de daadwerkelijk voor die periode betaalde vergoedingen, met inflatiecorrectie tot aan de datum van daadwerkelijke betaling, alsmede de wettelijke vertragingsrente met betrekking tot die rechten voor dezelfde periode, en verweerder te verwijzen in de kosten van het geding.
- 2 Bij civiel vonnis nr. 905 van 11 juli 2024 heeft de Tribunal Tulcea het beroep gedeeltelijk toegewezen en verweerder in eerste aanleg gelast de verlofvergoeding te berekenen en aan verzoekers te betalen. Deze vergoeding moest worden berekend naar rato van de gewerkte tijd en op grond van de persoonlijke

rangindeling van elke verzoeker, voor de periode van 1 januari 2019 tot en met 31 mei 2023, en daarbij moest de maaltijdvergoeding worden inbegrepen, met inflatiecorrectie op de datum van daadwerkelijke betaling, alsmede de wettelijke rente over dat bedrag vanaf de vervaldatum tot de datum van de daadwerkelijke betaling. Hij wees de vorderingen van na 31 mei 2023 af omdat zij zonder voorwerp waren geraakt.

- 3 De rechter in eerste aanleg verklaarde dat de werkgever bij de berekening van de verlofvergoeding geen rekening had gehouden met de maaltijdvergoeding.
- 4 Verweerder heeft dit punt niet betwist, maar wel een uitlegging van de wettelijke bepalingen aangevoerd volgens welke de maaltijdvergoeding niet in aanmerking moet worden genomen bij de berekening van de verlofvergoeding.
- 5 De [verweerder] heeft tegen het vonnis in eerste aanleg vervolgens hoger beroep ingesteld bij de Curte de Apel Constanța.
- 6 Ter ondersteuning van zijn beroep heeft de werkgever daarnaast aangevoerd dat hij voor de berekening van de verlofvergoeding gebruik moet maken van een door het Roemeense ministerie van Onderwijs ter beschikking gestelde software waarmee het niet mogelijk is om de verlofvergoeding volgens een andere formule te berekenen, zodat hij niet eens in staat zou zijn om het vonnis uit te voeren.

II. Toepasselijke wettelijke bepalingen en bindende uitleggingen daarvan door de Înalta Curte de Casație și Justiție (hoogste rechterlijke instantie, Roemenië; hierna: „Înalta Curte”)

- 7 **Legea nr. 53/2003 – Codul muncii** (wet nr. 53/2003 – Arbeidswetboek, met wijzigingen opnieuw gepubliceerd; hierna: „wet nr. 53/2003 – Arbeidswetboek”)

Artikel 150 (1) „Voor zijn verlof heeft de werknemer in loondienst recht op een verlofvergoeding, die niet lager mag zijn dan het basissalaris met de voor die periode te ontvangen vergoedingen en toeslagen van permanente aard, zoals bepaald in de individuele arbeidsovereenkomst.

(2) De verlofvergoeding is het gemiddelde per dag van de in lid 1 bedoelde bezoldiging over de drie maanden voorafgaand aan het verlof, vermeerderd met het aantal verlofdagen.”

[OMISSIS]

- 8 **Hotărârea Guvernului nr. 250/1992** privind concediul de odihnă și alte concedii ale salariaților din administrația publică, din regiile autonome cu specific deosebit și din unitățile bugetare (regeringsbesluit nr. 250/199[2] inzake vakanties en ander verlof voor werknemers in dienst bij de overheid, speciale autonome bedrijven en begrotingseenheden; hierna: „regeringsbesluit nr. 250/1992”), met wijzigingen opnieuw gepubliceerd

Artikel 7 „(1) Tijdens verlof hebben werknemers recht op een vergoeding die wordt berekend door het aantal verlofdagen te vermenigvuldigen met het gemiddeld dagelijks basisinkomen, de anciënniteitstoelage en, indien van toepassing, de managementtoelage, tezamen genomen, voor elke kalendermaand waarin verlofdagen worden opgenomen.

(2) Het in lid 1 bedoeld gemiddeld daginkomen wordt vastgesteld naar evenredigheid van het aantal werkdagen in elke maand waarin verlofdagen worden opgenomen.

(3) Voor deeltijdwerknemers wordt bij de berekening van de verlofvergoeding rekening gehouden met het in lid 1 bedoelde inkomen dat verschuldigd is voor het deel of de delen van de werkdag die in aanmerking moeten worden genomen.

[OMISSIS]”

- 9 **Ordonanța Guvernului nr. 6/2007** privind unele măsuri de reglementare a drepturilor salariale și a altor drepturi ale funcționarilor publici până la intrarea în vigoare a legii privind sistemul unitar de salarizare și alte drepturi ale funcționarilor publici, precum și creșterile salariale care se acordă funcționarilor publici în anul 2007, aprobată cu modificări prin Legea nr. 232/2007 (regeringsverordening nr. 6/2007 van de regering houdende bepaalde maatregelen ter regeling van salaris- en de andere rechten van ambtenaren tot de wet betreffende de eenvormige regeling van salaris- en andere rechten van ambtenaren in werking zal treden, en de salarisverhogingen die in 2007 aan ambtenaren worden toegekend, met wijzigingen goedgekeurd bij wet nr. 232/2007; hierna: „regeringsverordening nr. 6/2007”), zoals gewijzigd

Artikel 22 (1) „Ambtenaren hebben recht op jaarlijkse vakantie met behoud van loon, naar gelang van hun anciënniteit, en wel als volgt:

Anciënniteit	Duur van het verlof
tot 10 jaar	21 werkdagen
meer dan 10 jaar	25 werkdagen

(2) De vakantie wordt elk kalenderjaar als een geheel of in gedeelten opgenomen. Indien de vakantie in gedeelten is gepland, is het hoofd van het overheidsorgaan of de overheidsinstelling verplicht om de planning aldus te regelen dat een van de gedeelten minste 15 opeenvolgende werkdagen duurt. Op met redenen omkleed verzoek van de ambtenaar kunnen ononderbroken gedeelten van minder dan 15 werkdagen worden toegekend.

(3) (vervallen)

(4) Bij beëindiging van de dienst van een ambtenaar kan het niet-opgenomen verlof worden gecompenseerd door een financiële vergoeding.

(5) *Ambtenaren ontvangen gedurende de jaarlijkse vakantie waarop zij volgens de wet recht hebben, een verlofvergoeding. Bij de vaststelling van de verlofvergoeding worden, naast het basissalaris, de toeslagen waarop zij volgens de wet recht hebben in aanmerking genomen.*

[OMISSIS]

(7) *De andere bepalingen van [regeringsbesluit nr. 250/1992], die met wijzigingen opnieuw is gepubliceerd, blijven van kracht.”*

- 10 **Ordonanța Guvernului nr. 10/2008** privind nivelul salariilor de bază și al altor drepturi ale personalului bugetar salarizat potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2000 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază pentru personalul contractual din sectorul bugetar și personalului salarizat potrivit anexelor nr. II și III la Legea nr. 154/1998 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază în sectorul bugetar și a indemnizațiilor pentru persoane care ocupă funcții de demnitate publică, precum și unele măsuri de reglementare a drepturilor salariale și a altor drepturi ale personalului contractual salarizat prin legi speciale, aprobată cu modificări prin Legea nr. 177/2008 (regeringsverordening nr. 10/2008 betreffende de hoogte van de basissalarissen en andere rechten van ambtenaren die worden betaald op grond van noodverordening nr. 24/2000 van de regering betreffende het systeem voor de vaststelling van de basissalarissen van arbeidscontractanten in de overheidssector en van personeel dat wordt betaald overeenkomstig de bijlagen II en III bij wet nr. 154/1998 houdende het systeem voor de vaststelling van de basissalarissen in de overheidssector en de toeslagen voor personen die een openbaar ambt bekleden, alsmede enkele maatregelen tot regeling van de salaris- en andere rechten van arbeidscontractanten die worden betaald op grond van bijzondere wetten, met wijzigingen goedgekeurd bij wet nr. 177/2008; hierna: „noodverordening nr. 10/2008”)

Artikel 23 (1) *„Arbeidscontractanten in de overheidssector hebben elk kalenderjaar recht op vakantie en ander verlof overeenkomstig de wettelijke voorschriften.*

(2) *Het verlof bedraagt ten minste 21 werkdagen per jaar.*

(3) *Bij de vaststelling van de verlofvergoeding worden, naast het basissalaris, de toeslagen waarop zij op grond van de wet recht hebben in aanmerking genomen.*

(4) *(vervallen)*

(5) *Een financiële vergoeding voor niet-opgenomen verlof is uitsluitend toegestaan in geval van beëindiging van de dienstbetrekking.*

(6) *De andere bepalingen van [regeringsbesluit nr. 250/1992], die met wijzigingen opnieuw is gepubliceerd, blijven van kracht”.*

[OMISSIS]

- 11 **Legea-cadru nr. 153/2017** privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice (kaderwet nr. 153/2017 betreffende de bezoldiging van uit overheidsmiddelen betaald personeel; hierna: „kaderwet nr. 153/2017”), zoals gewijzigd

Artikel 18 „Maaltijdvergoeding (1) Vanaf 1 oktober 2023 kennen de betalingsbevoegden aan personeel met een nettomaandsalaris tot en met 8 000 Roemeense leu (RON) maandelijks een verplichte maaltijdvergoeding toe ten belope van tweemaal het minimumloon per jaar zoals dat gold op 1 januari 2019, en die vanaf 2025 jaarlijks wordt aangepast aan de consumentenprijsindex die elk jaar door het Nationaal Instituut voor de Statistiek wordt bekendgemaakt
[OMISSIS]

[OMISSIS]

(1 bis) Voor onderwijzend personeel wordt de in lid 1 bedoelde maaltijdvergoeding vastgesteld op basis van het nettosalaris voor de basisfunctie.

(2) De in lid 1 bedoelde maaltijdvergoeding wordt naar rato van de werkelijke arbeidstijd in de voorgaande maand toegekend, op basis van de in artikel 25, lid 1, bedoelde rangindeling.

[OMISSIS]

(4) De maaltijdvergoeding wordt niet toegekend aan personen die een gekozen of benoemd openbaar ambt bekleden.

(5) Voor personeel in de gezondheidszorg dat in 2017 maaltijdbonnen heeft ontvangen, wordt de maaltijdvergoeding vanaf 1 januari 2018 toegekend tegen het in lid 1 vastgestelde maandbedrag.

[OMISSIS]”

- 12 **Bij bindende beslissing nr. 5 van 20 januari 2020 heeft de Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept (Afdeling voor de uitlegging van rechtsvragen) als volgt geoordeeld:**

„Bij de uitlegging en toepassing van de bepalingen van artikel 139, lid 1, onder a); artikel 142, onder s), punt 3, en artikel 157, lid 1, onder a), en lid 2, van wet nr. 227/2015 tot vaststelling van het belastingwetboek, zoals gewijzigd, wordt de maaltijdvergoeding die wordt betaald aan personeel in de gezondheidszorg, overeenkomstig de bepalingen van artikel 18, leden 1 en 5, van [kaderwet nr. 153/2017], met ingang van 1 januari 2018 opgenomen in de grondslag voor de berekening van de socialezekerheidsbijdrage en in de grondslag voor de berekening van de bijdrage voor de ziektekostenverzekering.”

- 13 Hoewel de beslissing slechts één categorie personeel betreft, aangezien zij is gegeven in het kader van een prejudiciële procedure voor de uitlegging van rechtsvragen die beperkt bleef tot het voorwerp van de zaak die tot de verwijzing heeft geleid, kan de uitlegging van deze wetsbepalingen algemeen worden toegepast aangezien zij niet specifiek is toegespitst op die categorie personeel.
- 14 Overigens heeft de Înalta Curte in het verleden verwijzingen afgewezen waarvoor wetsteksten in bijzondere gevallen opnieuw moesten worden uitgelegd, omdat er ter zake reeds een beslissing was vastgesteld die mutatis mutandis van toepassing is (bijvoorbeeld beslissing nr. 48 van 26 juni 2023 van de Înalta Curte – Afdeling voor de uitlegging van rechtsvragen).
- 15 **Bij bindende beslissing nr. 13 van 16 september 2024 heeft de Înalta Curte als volgt geoordeeld:**

„Bij de uitlegging en uniforme toepassing van artikel 150 van [wet nr. 53/2003 - Arbeidswetboek], met wijzigingen opnieuw gepubliceerd; artikel 7 van [regeringsbesluit nr. 250/1992], met wijzigingen opnieuw gepubliceerd; artikel 22 van [regeringsverordening nr. 6/2007], zoals gewijzigd, en artikel 23 van [regeringsbesluit nr. 10/2008], zoals gewijzigd, wordt de maaltijdvergoeding die is geregeld in artikel 18 van [kaderwet nr. 153/2017], zoals gewijzigd, niet opgenomen in de grondslag voor de berekening van de verlofvergoeding die verschuldigd is aan arbeidscontractanten die uit overheidsmiddelen worden betaald en aan ambtenaren.”

- 16 In die beslissing, die bindend is voor de nationale rechters, heeft de Înalta Curte een eigen uitlegging gegeven aan artikel 7, lid 1, van richtlijn 2003/88 en aan de rechtspraak van het Hof over de wijze waarop de verlofvergoeding wordt berekend.

Daarnaast heeft de Înalta Curte het volgende verklaard:

*„57. In de vorige versie van de wetstekst werd de maaltijdvergoeding op jaarbasis berekend ten belope van twee gegarandeerde nationale bruto-minimumsalarissen (op 1 juli 2017, de datum van inwerkingtreding van kaderwet nr. 153/2017), **ten bedrage van een twaalfde van twee gegarandeerde nationale bruto-minimumsalarissen** (na te zijn gewijzigd bij wetsbesluit nr. 91/2017 tot wijziging van [kaderwet nr. 153/2017], met wijzigingen goedgekeurd bij wet nr. 79/2018, zoals gewijzigd). De maaltijdvergoeding werd bijgevolg niet vastgesteld als een percentage van het basissalaris of de vergoeding naar rangindeling of als een andere bonus, maar op grond van de wettelijke regeling die in de rechtspraak is vastgesteld als een afzonderlijk, aanvullend salarisrecht.”*

- 17 Deze beslissing is bindend op grond van **artikel 517, lid 4, van het Roemeens wetboek** van burgerlijke rechtsvordering.
- 18 **Tuchtrechtelijke aansprakelijkheid van rechters**

Legea nr. 303/ 20[2]2 [privind statutul judecătorilor și procurorilor] (wet nr. 303/2022 inzake het statuut van rechters en openbaar aanklagers)

Artikel 271 „Als tuchtrechtelijk vergrijp wordt aangemerkt:

[...]

s) de uitoefening van een ambt die getuigt van kwade trouw of ernstig nalatig is.

- 19 Van een dergelijke uitoefening van een ambt te kwader trouw kan ook sprake zijn indien de bepalingen van artikel 517, lid 4, van het Roemeens wetboek van burgerlijke rechtsvordering en bindende uitspraken van de Înalta Curte niet in acht worden genomen, in het licht van artikel 272 van wet nr. 303/20[2]2 waarin het begrip „kwade trouw” is gedefinieerd.

III. Motivering van de verwijzingsbeslissing

- 20 Bij het Hof is zaak C-706/23 - Școala gimnazială „Mihai Eminescu” aanhangig, die weliswaar betrekking heeft op een vergelijkbaar vraagstuk, maar ook enkele wezenlijke verschillen vertoont met betrekking tot werknemers met een arbeidsovereenkomst voor bepaalde tijd en de cumulatie van arbeidsovereenkomsten.
- 21 Gezien het feit dat de Înalta Curte na de prejudiciële verwijzing naar het Hof op 16 september 2024 een beslissing met een bindende uitlegging heeft gegeven, acht de verwijzende rechter op zijn beurt een prejudiciële verwijzing naar het Hof noodzakelijk, aangezien aanvullende en verschillende vraagstukken moeten worden opgelost.
- 22 In beginsel blijkt uit de rechtspraak van het Hof dat bij de berekening van de verlofvergoeding rekening moet worden gehouden met alle inkomsten van de werknemer in de onmiddellijk voorafgaande periode.
- 23 In casu zijn namelijk de bepalingen van artikel 7, lid 1, van richtlijn 2003/88 betreffende het recht op „jaarlijkse vakantie met behoud van loon” van toepassing.
- 24 Het Hof heeft in zijn vaste rechtspraak over de uitlegging van die bepaling duidelijk geoordeeld dat het loon gedurende de „jaarlijkse vakantie” in de zin van die richtlijn moet worden doorbetaald, dat wil zeggen dat de werknemer voor deze rustperiode, in een qua beloning vergelijkbare situatie, zijn normale loon dient te ontvangen (arresten van 11 november 2015, Greenfield, C-219/14, EU:C:2015:645, punt 50; 20 januari 2009, [REDACTED] e.a., C-350/06 en C-520/06, EU:C:2009:18, punt 58; 16 maart 2006, [REDACTED] e.a., C-131/04 en C-257/04, EU:C:2006:177, punt 50; 22 mei 2014, [REDACTED] C-539/12, EU:C:2014:351, punten 16 en 26, en 15 september 2011, [REDACTED] C-155/10, EU:C:2011:588, punten 19 en 20).

- 25 Wat de wijze van berekening van de verlofvergoeding betreft, heeft het [Hof] in overeenstemming met de vereisten van artikel 7 van richtlijn 2003/88 geoordeeld dat zij niet uitsluitend het basissalaris, na aftrek van de verkregen variabele inkomsten, mag omvatten ([arrest van 22 mei 2014, ██████████ C-539/12, EU:C:2014:351]), maar ook betrekking moet hebben op alle componenten die intrinsiek samenhangen met de taken die de werknemer in zijn arbeidsovereenkomst zijn opgedragen en waarvoor hij in het kader van zijn globale beloning een financiële vergoeding ontvangt en voorts ook alle componenten die samenhangen met het personeels- en beroepsstatuut van de werknemer; van die berekening kunnen uitsluitend componenten van het globale loon worden uitgesloten die alleen strekken tot vergoeding van occasionele of bijkomende kosten ([arresten van 15 september 2011, ██████████ C-155/10, EU:C:2011:588, dictum en de punten 24 en 25, en 22 mei 2014, ██████████ C-539/12, EU:C:2014:351, punten 29-31]). De verlaging van de beloning van een werknemer in zijn vakantie kan hem ervan weerhouden dat recht op vakantie daadwerkelijk uit te oefenen en is in strijd met het doel van richtlijn 2003/88 (arrest van 22 mei 2014, e.a., C-539/12, EU:C:2014:351, punt 23]). Voorts heeft het [Hof] verklaard dat om de verlofvergoeding vast te stellen een gemiddelde van de inkomsten kan worden berekend over een representatieve referentieperiode zodat het doel van in artikel 7 van richtlijn 2003/88 wordt verwezenlijkt, dat twee aspecten van één recht regelt, en een van die aspecten is het recht op uitbetaling van vakantie ([arresten van 15 september 2011, ██████████ ██████████ C-155/10, EU:C:2011:588, punt 26, en 22 mei 2014, ██████████ C-539/12, EU:C:2014:351, punt 34]).
- 26 De op de maaltijdvergoeding toepasselijke nationale regeling, zoals geïllustreerd, vertoont een aantal belangrijke kenmerken, namelijk:
- a) hoewel zij „maaltijdvergoeding” wordt genoemd, is aan de betaling daarvan niet de voorwaarde gesteld dat zij voor dat doel wordt gebruikt, in die zin dat de werknemer niet vooraf (met het oog op de betaling) of achteraf hoeft te rechtvaardigen waarvoor zij is gebruikt, zodat zij op willekeurige wijze kan worden besteed, voor alle soorten goederen en diensten;
 - b) in dit opzicht verschilt de maaltijdvergoeding van „maaltijdbonnen”, die worden toegekend in de vorm van tegoedbonnen met een monetaire waarde die in omloop is, en van herlaadbare kaarten waarop de overeenkomstige bedragen worden gestort, en die uitsluitend kunnen worden gebruikt voor de aankoop van basislevensmiddelen bij winkels die bij het betalingssysteem zijn aangesloten. Ter illustratie van het wezenlijke verschil: er zijn ook andere soorten voordelen die aan werknemers worden toegekend, zoals vakantie vouchers, die uitsluitend kunnen worden gebruikt voor de aankoop van toeristische diensten, of onderwijsbonussen, die uitsluitend door onderwijzend personeel kunnen worden gebruikt voor de aankoop van lesmateriaal; over dit soort maaltijdbonnen worden geen belasting en socialezekerheidsbijdragen geheven;

- c) de maaltijdvergoeding wordt maandelijks, samen met het salaris, zonder voorwaarden uitgekeerd;
 - d) de maaltijdvergoeding verschilt van de toelage die de werknemer ontvangt wanneer hij voor zijn werk naar een andere plaats moet reizen.
- 27 Dat de maaltijdvergoeding naar rato van de arbeidstijd wordt betaald doet er niet aan af dat zij de juridische aard van een permanente loonaanspraak heeft, aangezien ook het loon naar rato van de arbeidstijd wordt betaald en elke andere loonaanspraak op dezelfde wijze wordt toegekend.
- 28 In bindende beslissing nr. 5 van 20 januari 2020 heeft de Înalta Curte verklaard dat dit soort inkomsten per 1 januari 2018 wordt opgenomen in de berekeningsgrondslag van de socialezekerheidsbijdrage en in de berekeningsgrondslag van de bijdrage voor de ziektekostenverzekering.
- 29 Om tot die conclusie te komen, heeft de Înalta Curte niet alleen een verschil in juridische behandeling tussen de maaltijdvergoeding en de maaltijdbonnen vastgesteld, die een soeverein prerogatief van de Staat zouden kunnen vormen, maar ook de aard van die inkomsten geanalyseerd. Daarbij is hij tot de slotsom gekomen dat die inkomsten naar hun aard arbeidsinkomsten zijn (punt 87 van de overwegingen) en dat de maaltijdvergoeding in de wet is geregeld onder de rubriek „Andere loonaanspraken”, zodat het niet meer mogelijk is om enige „analyse [te verrichten] om te bepalen of de vergoedingen die deel uitmaken van de arbeidsinkomsten uitsluitend de bedragen betreft die de werknemer worden toegekend in verband met de specifieke verantwoordelijkheden van bepaalde functies, zoals een leidinggevende functie, vertrouwelijkheid, loyaliteit enz. , en niet die van de maaltijdvergoeding”.
- 30 Aldus blijkt dat in uitleggingsbeslissing nr. 5 van 20 januari 2020 rekening is gehouden met het feit dat maaltijdvergoedingen in juridisch opzicht arbeidsinkomsten zijn, en dat zij deel uitmaken van de globale beloning, in de zin van een tegenprestatie van de werkgever voor de arbeid die de werknemer op grond van de arbeidsverhouding heeft verricht.
- 31 Een ander relevant element is tot slot dat de maaltijdvergoeding bij wet is vastgesteld op een jaarlijks bedrag maar op maandbasis wordt uitbetaald, en dat het maandelijkse bedrag van de maaltijdvergoeding wordt berekend als *een twaalfde deel van het jaarlijkse bedrag*, zoals blijkt uit voormelde beslissing nr. 13 van 16 september 2024, punt 57.
- 32 Voor de berekening van de maandelijkse maaltijdvergoeding blijkt dus te worden uitgegaan van alle twaalf maanden van een jaar, dus ook van de maand waarin de jaarlijkse vakantie wordt opgenomen, hetgeen betekent dat indien die maand niet in aanmerking zou worden genomen bij de vaststelling van de verlofvergoeding, het totale jaarbedrag door elf maanden zou moeten worden gedeeld om het maandelijkse bedrag te bepalen.

- 33 Hieruit volgt dat de werkgever bij het bepalen van het maandelijkse bedrag van de maaltijdvergoeding twaalf maanden in aanmerking neemt, dus met inbegrip van de verlofperiode, maar de maaltijdvergoeding bij het bepalen van de verlofvergoeding niet in aanmerking neemt, waardoor de werknemer dit inkomen – waarvan is vastgesteld dat het arbeidsinkomsten betreft – misloopt.
- 34 De hoogste nationale rechterlijke instantie heeft echter een bindende uitlegging gegeven van het in casu relevante recht, waarbij zij aan artikel 7, lid 1, van richtlijn 2003/88 en de rechtspraak van het Hof betreffende de wijze van berekening van de verlofvergoeding, een eigen uitlegging en toepassing heeft gegeven, bij de niet-inachtneming waarvan de nationale rechter tuchtrechtelijk aansprakelijk is. Daarom moet worden verduidelijkt of, indien het Hof artikel 7, lid 1, van richtlijn 2003/88 anders uitlegt, het beginsel van voorrang van het Unierecht aldus moet worden uitgelegd dat het zich verzet tegen een regeling op grond waarvan rechters in een dergelijk geval tuchtrechtelijk aansprakelijk kunnen worden gesteld.
- 35 In dit verband is volgens de verwijzende rechter de rechtspraak van het Hof in de [zaken] C-430/21 [arrest van 22 februari 2022, RS (Gevolgen van de uitspraken van een grondwettelijk hof), EU:C:2022:99] en C-107/23 [arrest van 24 juli 2023, Lin, EU:C:2023:606] relevant.
- 36 Aangezien de uniformisering van de rechterlijke praktijk een legitiem doel is dat een zekere beperking van de beslissingsbevoegdheid van de rechterlijke instanties rechtvaardigt, moet evenwel worden nagegaan welke gevolgen het beginsel van voorrang van het Unierecht in deze context heeft, namelijk of het aldus moet worden uitgelegd dat het zich verzet tegen een regeling die een nationale rechter verplicht om een bindende uitlegging van de toepasselijke rechtsregels door de hoogste rechterlijke instantie van een staat toe te passen, zelfs indien dit leidt tot een schending van het Unierecht, wanneer een dergelijke regeling noodzakelijk is om een eenvormige rechterlijke praktijk te verzekeren.
- 37 In de analyse van die verhouding is het volgens de verwijzende rechter relevant dat de oplossing voor de uniformisering van de rechterlijke praktijk waarvan de effecten ter discussie staan, positieve effecten heeft voor de werkgever, een staatsinstelling.

[OMISSIS] [handtekeningen]